



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν' Αθήναις φρ. 15. — Έν δέ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος. —

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΒΙΟΣ.

Τί ὠραία χώρα αἱ Ἀθήναι! τί λαμπρά! τί ἀβροδίαιτος! Τὸν χειμῶνα τὰ φαντασιώδη καὶ πολυδάπανα di pers τῶν ὁμογενῶν τὸ θέρος οἱ ὁμογενεῖς μὲν διασκορπίζονται εἰς Βενετίαν, εἰς Παρισίους, εἰς τὰ λουτρά τῆς Γερμανίας καὶ Αὐστρίας· ἀλλ' οἱ κύριοι Κατσίμπαλης καὶ Τσόχας ἀναλαμβάνουσι χωρὶς νὰ ᾔναι ὁμογενεῖς νὰ διασκεδάσωσι τοὺς ἀστούς καὶ ξένους. Τὸν χειμῶνα ζῶμεν ἀριστοκρατικῶς καὶ ἐντροφῶμεν εἰς τὰς ὑψηλὰς ἀπολαύσεις τῶν αἰθουσῶν τοῦ Μελᾶ, τοῦ Συγγροῦ, τοῦ Σερπερη, τὸ θέρος γινόμεθα δημοκρατικώτεροι, δημοσιώτεροι, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις, συρρέομεν μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν, γραιῶν καὶ νέων, παραμανῶν καὶ κουζινῶν, μετὰ σκυλιῶν καὶ γατῶν εἰς τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλατεῖας, εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰ θεάτρα, εἰς τὸ Φάληρον. Τὸ θέρος δὲν ὑπάρχουσι πλέον φαναριώτισσαι καὶ πλακιώτισσαι, ἂν καὶ αἱ φαναριώτισσαι εἶναι αἱ καλλίτεραι πλακιώτισσαι, δὲν ὑπάρχουσι ὁμογενίδες καὶ Ψυρρίδες· αἱ διασκεδάσεις αἱ ὑψηλαὶ εἶναι ἀνοικταὶ εἰς πάντας καὶ εἰς πάσας· ἀρκεῖ νὰ πληρῶνῃσι. Τὸ ἰταλικὸν καὶ τὸ γαλλικὸν θέατρον δέχονται ἀνεξετάστως τοὺς ἐννοοῦντας καὶ μὴ. Οἰκογένειαι ὁλόκληραι ἐκστρατεύουσιν ἀπὸ τῆς 5ης μ. μ. ἐκ τοῦ οἴκου των μέχρι τῆς 1ης μετὰ μεσονύκτιον διὰ νὰ κυριεύσωσι μίαν τράπεζαν καὶ τινὰ καθίσματα ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ καφενεῖου τῶν Ὀλυμπίων ἢ ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς. Ἐὰν δὲν ἐλάβομεν μέχρι τοῦδε ἀξίνας καὶ σκαπάνας διὰ νὰ κατακρημνίσωμεν ὡς περιττὰς πλέον τὰς οἰκίας μας, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι μᾶς χρησιμεύουσι πράγματι κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Κάτω ὁ στενὸς καὶ ἄχαρις οἰκογενειακὸς βίος· εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ἀρμόζει νὰ ἐγκαινίσῃ νέαν ἐφεύρεσιν καὶ νὰ καταστήσῃ τὰ πάντα δημόσια, γυναικας, παῖδας, ὑπηρέτας καὶ ἀπολαύσεις. Τί ὠραία! τί λαμπρά!

Κατὰ τὸ θέρος ἐν Ἀθήναις δὲν ὑπάρχουσι παρὰ δύο

οἰκογένειαι· ἡ μία ἔχει ἀρχηγὸν τὸν κ. Τσόχαν καὶ ἡ ἄλλη τὸν κ. Κατσίμπαλην. Ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ νέοι καὶ γέροντες ὑπαγόμεθα πάντες ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τῶν δύο τούτων μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν· ἂν μᾶς δίδωσι νὰ φάγωμεν καὶ νὰ πῖωμεν, θὰ χορτάσωμεν· ἄλλως θὰ μείνωμεν νηστικοὶ ἐφ' ὅσον αὐτοὶ θέλουσιν. Τὸ πῦρ τῆς οἰκιακῆς ἐστίας ἐσθέσθη· αἱ καπνοδόχοι μένουσιν ἀργοί· αἱ κατσαρόλαι δὲν ψάλλουσι τὸ εὖοςμον ἐκεῖνο ἄσμα, τὸ ὅποῖον ἐγοήτευσεν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου, καὶ τὰ τηγάνια δὲν τσιτσιρίζουσι πλέον. Ποία μεταβολή, Κύριε τῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν! Ἐγεῖναμεν κοινωνιστὰ καὶ Μορμόνοι ἐν ἀγνοίᾳ μας καὶ χωρὶς νὰ ψηφισθῇ τὸ τοιοῦτον ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Τί συμβαίνει; Ἀπληρήθημεν τοὺς πατέρας μας; δὲν εἴμεθα πλέον Ἕλληνες; μήπως ἐγεννήθημεν ἐν τοῖς πορνοδοσκειοῖς; ἢ ἀπελπισθέντες περὶ τῆς ἀναμορφωτικῆς δυνάμεως τῶν νομοσχεδίων τοῦ κ. Τρικούπη, ἀπεφασίσαμεν νὰ μετασχηματίσωμεν τὴν πολιτείαν μας κατὰ τὸ πρότυπον, ὅπερ κυκλοφορεῖ ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ κ. Δουζίνα; Εἴμεθα ἐχθροὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας; Ἐχθροὶ τῶν τέκνων μας; Ἐχθροὶ τῶν γυναικῶν καὶ ἀδελφῶν μας; Τί εἴμεθα λοιπόν; πεπολιτισμένοι ἢ βάρβαροι; εἴμεθα ἐν τῶν προστασιῶν τῶν Παρισίων ἢ ἀποτελοῦμεν πρωτότυπον πρωτεύουσιν γαλλο-φελαχικὴν; Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν εἴμεθα Εὐρωπαῖοι ἀλλὰ μήτε Ἀσιανοί, δὲν εἴμεθα Γάλλοι ἀλλὰ μήτε Ἕλληνες· πολὺ δὲ φοβοῦμαι μήπως μήτε ἄνθρωποι εἴμεθα.

Δὲν θέλομεν νὰ λαλήσωμεν ἐναντίον τῶν διασκεδάσεων· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἀλλὰ γνωρίζετε τί ἐστὶ διασκεδάσεις; ἀνακούφισις ἀπὸ τῆς ἐργασίας καὶ χαλάρωσις ἀπὸ τῶν σιδηρῶν δεσμῶν τοῦ καθήκοντος. Ἄλλ' ἡμεῖς κατεστήσαμεν τὴν διασκεδάσιν κανόνα καὶ τὴν ἐργασίαν ἐξάφαισιν· κατεστήσαμεν τὸν οἶκον ἐξαίρεσιν καὶ τὸ ξενοδοχεῖον κανόνα. Δὲν περιμένομεν πλέον νὰ ἴδωμεν τοὺς φίλους μας καὶ τοὺς συγγενεῖς μας εἰς τὴν οἰκίαν μας· ἀλλ' εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ συναντήσωμεν αὐτοὺς ἐν τοῖς θεάτροις καὶ ἐν τοῖς καφενεῖοις. «Τί ὦρα θὰ καταβῇτε, ἀγάπη μου, εἰς τὸ Φάληρον; — Εἰς τὰς 5, ψυχὴ μου. —

Δυστυχῶς δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς συνοδεύσω· ἔχω ἔργασίας τινὰς ἐν Πειραιεὶ· θὰ ἔλθω νὰ σὲ συναντήσω μόλις εἰς τὰς ὀκτῶ διὰ νὰ δειπνήσωμεν ὁμοῦ εἰς τοῦ Σάββα ἄλλ' ἂν θέλῃς νὰ ἦναι ἡσυχος καὶ εὐτυχῆς ὁ σύζυγός σου καθῆσαι μὲ τὸν μικρὸν εἰς τὸ table d'hôte ἅμα κτυπήσῃ ὁ κώδων, θὰ ἔχετε συνδαιτυμόνας πολλοὺς κυρίους καὶ κυρίας. Ἄλλ' ἂν δὲν ἔλθω καθόλου, ζήτησε νὰ κοιμηθῇς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· τὸ πρῶτ' ἄνευ κόπου κάμνετε τὸ μπάνιο σας καὶ ἀνέρχεσθε εἰς Ἀθήνας ὅ,τι ὥρα θέλεις. Οὕτω συζοῦν σήμερον οἱ σύζυγοι. Μακάριος βίος! μακάριοι σύζυγοι! μακάρια τέκνα!

Ἐὰν μᾶς βαρύνωσιν οἱ κοινωνικοὶ ὄροι τοῦ βίου, ἃς ἀποτινάξωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν. Θὰ ὤμεν τοῦλάχιστον εἰλικρινεῖς πρὸς ἑαυτοὺς καὶ δὲν θὰ ψευδῶμεθα κατὰ πᾶν βῆμα. Ἐὰν θέλωμεν νὰ καταστρέψωμεν τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ἔὰν προτιμῶμεν νὰ στρώσωμεν τὰ κρεβάτιά μας ἐπὶ τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς, ἔὰν μᾶς ἐνοχλοῦν τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ἐσώδρακα καὶ οἱ χιτῶνες, ἐμπρός! ἃς ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ τῶν ὀνύχων τῆς πτωχολαζόνος αἰδοῦς καὶ ἃς περιπατήσωμεν γυμνοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Τὸ εὐκρατον κλίμα μας ἐπιτρέπει καὶ τοῦτο καὶ ἄλλα πολλά. Εἴμεθα εὐφρεῖς οἱ Ἕλληνες καὶ αἱ ἑλληνίδες· γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἠθικὴ κατὰ βάθος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ μορμολύκειον τῶν ἀνοήτων. Εἶναι ὅμως γελοῖον νὰ ὑποκρινώμεθα πάντες καὶ πᾶσαι τὸν σεμνόντυπον καὶ τὴν σεμνόντυπον καὶ νὰ τρέχωμεν κατόπιν τοῦ παραλελυμένου βίου, χωρὶς νὰ ἀπολαύσωμεν τοῦλάχιστον καὶ τὰς ἡδονὰς αὐτοῦ τελείας. Ὅταν δὲν θεωρεῖται αἰσχρὸν τὰ κοράσια νὰ βλέπωσι τὴν μαγευμένην ἀχλαδιὰν τοῦ Βοκακίου, αἱ μητέρες δύνανται ἐν πάσῃ εὐσυνειδησίᾳ νὰ περιφέρωνται γυμναὶ καὶ νὰ ἐκπορευόυνται κατὰ τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν μετὰ τῶν ἀχθοφόρων καὶ τῶν ὁδοκαθαριστῶν.

Καὶ δὲν λαλοῦμεν μόνον περὶ τῶν ἀνωτέρων λεγομέ-

νων τάξεων αἵτινες πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἔχουσι τὰ αὐτὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ αὐτὰ προτερήματα. Πρόκειται περὶ κοινωνικοῦ ζητήματος, ἰδίᾳ δὲ περὶ τῶν μέσων καὶ τῶν κατωτέρων τάξεων, αἵτινες παρ' ἡμῖν σπεύδουσι μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου καὶ θεωροῦσι φιλοτιμίαν τὸ νὰ μιμῶνται τὰς ἀνωτέρας. Τὸ σπουδαιότερον ἔσως κεφάλαιον τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνος ἦτο ποτὲ ὁ οἰκογενειακὸς βίος· ἀλλὰ σήμερον οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται ἔχνος τῶν παραδόσεων αὐτοῦ· τὸναντίον εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν θὰ εὕρῃς τάσεις ἐκπολιτιστικὰς. Γενυάτισαι ἐπὶ μίαν ἐδδομάδα κατὰ συνέχειαν εἰς ἓν τι ξενοδοχεῖον καὶ θὰ ἰδῇς πόσον θὰ ἐκπολιτισθῇ ἡ σύζυγός σου ἢ ἡ κόρη σου. Οὐχ ἦττον ἢ μεταβολὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις βίου ἐπὶ τὸ δημοσιώτερον ἀπὸ ἑτοὺς εἰς ἑτος καθίσταται καταφανής. Καὶ ἂν οὕτω πῶς ἐξακολουθήσωμεν, ἐντὸς τῆς μελλούσης δεκαετίας θὰ φθάσωμεν τὸ ἰδανικὸν ὅπερ ποθοῦμεν. Θὰ γείνωμεν ἄνδρες καὶ γυναῖκες δημόσιοι καὶ θὰ ἔχωμεν δημοσίαν τράπεζαν, δημοσίαν κλίνην, δημοσίας διασκεδάσεις καὶ δημόσιον βίον.

Κορδιλιέρος.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Καὶ ἀπεδείχθη ὅτι οἱ λησται τοὺς ὁποίους εἶδον ἀποβιβαζομένους εἰς τὴν νῆσον Παληοπαναγιάν οἱ καλόγηροι καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἐτέθησαν εἰς κίνησιν αἱ ἀτμοβάριδες «Υδρα» καὶ «Σπέτσαι» καὶ ἀπεβίβασαν καὶ ἀποσπάσματα ἦσαν οἱ χωροφύλακες οἱ ἀποβιβασθέντες ὑπὸ τῆς «Σαλαμινίας»! Ἄλλοτε ἡ ἀλήθεια εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς ἡμιόνου τοῦ Βαλαάμ καὶ σήμερον ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν καλογήρων. Καὶ βέβαια,

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἰδ. ἀριθ. 315)

Ἡ ἔξωσις.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνεμένετο ὁ βασιλεὺς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ περιοδείας του, ὁ λαὸς καθ' ὁμίλους συνηθροίζετο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ καφενεῖα καὶ συνεζήτει μυστικῶς τὰ τῆς ἡμέρας νέα.

Ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἑλένης διαδόχου τῆς Μαριγούλας οἱ συνωμόται ἐτέλουν τὴν τελευταίαν αὐτῶν συνεδρίασιν, ἀπεφασίσθη δὲ τὴν μεσημβρίαν νὰ προσκληθῇ ὁ λαὸς ἔξωθεν τῆς Γερουσίας, ὅπου ὁ Ῥάλλης ἔμελε νὰ ὁμιλήσῃ.

Μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως, ἐγὼ ἀναμνησθεὶς τῆς ἐξορίστου Μαριγούλας, ἔλεγον πρὸς τὴν πάντοτε φαιδρὰν καὶ ἐρωτότροπον Ἀφροδίτην, ἡ ὁποία εἶχε πλέον βαρεθῇ τὰ πολιτικὰ καὶ τὸ εἶχε ῥίξει καὶ ἴλιγγον ἔξω, ἐνθυμηθεῖσα τὰς παληὰς τῆς ἐργολαβίας.

— Νὰ μὴ μπορέσης, καυμένη, τώρα δύο χρόνια, ποὺ πύσους καὶ τύσους νέους εἶδαν τὰ μάτια σου νὰ βάλῃς

κάνένα στὸ τσουβάλι. Κρίμα ποὺ κάμνεις καὶ τὴν ἔξυπνη.

— Αἶ, βλέπεις ἀπεφάσισα κ' ἐγὼ νὰ κάμω ἐπανάστασι κατὰ τοῦ γάμου. Ἀπεφάσισα νὰ μὴ παντρευθῶ.

— Καὶ δὲν λυπᾶσαι τὴν νεότητά σου, νὰ πάῃ ἔτσι χαμένη.

— Τὸ ἐναντίον μάλιστα. Ἐλευθέρᾳ χαίρεται καλλίτερα κάθε μία τὰ νειάτα τῆς. Τὶ θέλω ἄνδρα στὸ κεφάλι μου, νὰ ἔχω κάθε ἡμέρα ἐξετάσεις καὶ παρατηρήσεις. Ποῦ ἦσουν σήμερα; Ποῖος ἦλθε σήμερα στὸ σπίτι; Πολλοὶς ὁμιλίας μὲ τὸν Κώστα καὶ μὲ τὸν Παῦλο δὲν θέλω. Τὰ μάτια τοῦ γείτονα δὲν μ' ἀρέσουν, ὅταν βγαίνῃς στὸ παραθύρι. Ἐκείνου τοῦ μερμπάτη ποὺ συχοπερνοδιαβαίνει, θὰ τοῦ κόψω κάμμιὰ ὥρα τὰ πόδια. Κάτι βλέπω καὶ παραλουστρίζεσαι αὐτὰς τὰς ἡμέρας καὶ δὲν μοῦ καλαρέσεις. Τὸ πρόσωπό σου τὸ θέλω καθαρὸ, ἢ πούδρες καὶ τὰ ἄλλα κολοκύθια νὰ λείπουν ἀπὸ τὰ μούτρα σου, δὲν σέχομε γιὰ πούλημα. Ὁ πολὺς περίπατος νὰ κοπῇ παρκαλῶ. Περίπατος εἶνε τὸ σπίτι σου καὶ διασκεδάσεις τὸ οἰκοκυριό σου. Τοῦ λέγεις νὰ σὲ πάγῃ στὸ θέατρο καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ξηρὰ ξηρὰ: Δὲν ἔχω λεπτὰ γιὰ πέταμα. Τοῦ ζητεῖς φόρεμα, σοῦ λέγει, δὲν εἰμαι Σίνας. Ἀσθενεῖς ὀλίγο καὶ τοῦ ζητεῖς νὰ σοῦ φέρῃ γιατρό καὶ λαμβάνεις ἀπάντησιν: Ὡχ ἀδελφὴ, σοῦ πόνεσαι λίγο τὸ στομάχι ἢ τὸ κεφάλι, τρέχα στὸ γιατρό, ξόδευε δηλαδὴ τὰ λεπτὰ σου διὰ ψυμοκαμωμένα χάπια τοῦ δέινα τσαρ-λατάνου καὶ κομπογιαννίτη, καὶ γιατί; γιὰ νὰ φτειάσῃς